

Pigen Lilly leger med sin veninde Eline, og fra første side fornemmes Lillis viden og hendes lurende angst for en trussel, som veninden ingen kendskab har til.

For i Lillis liv findes drager. Lillis hus og Lillis liv er domineret af en mor, der raser, styrer, straffer, slår og er fuldstændig utilregnelig – Lillis mor er en drage.

Derfor kan Lilli aldrig tage sin veninde med hjem.

Lilli må altid passe på ikke at vække sin mors – dragens – vrede. Ved det mindste fejltrin, den mindste støj eller en forkert bemærkning, udløses dragens vrede, og Lilli bliver straffet.

For at redde sig selv går hun hjemmefra og er alene uden at have nogen steder at gå hen. Lilli finder dog ud af at bede om hjælp, og der dukker en dragetæmmer op, som ikke frygter dragen. Han tager med Lilli hjem og får ved hjælp af et spejl overbevist dragen om, at den må ændre sig – da den trods alt ikke bryder sig om, hvad den møder i spejlet.

Og med træning kan dragen omsider styre sit voldsomme temperament og bliver venlig og omgængelig. Lilli får sit barneliv tilbage med leg og besøg af veninden.

Dragen er en fortælling, som fra første side sætter en uhyggelig og truende grundtone an – en fortælling, hvor ord og billeder supplerer hinanden på en meget sanselig måde, hvor man føler sig fanget i et univers med udtonede farver, sodede og truende visuelle indtryk, hvor barnets oplevelse af at være fanget i et ukontrolleret og uforudsigeligt univers illustreres af de kafkaske labyrintagtige billeder, og utrygheden og uhyggen formidles i sproget, der fanger barnets mange bekymringstanker:

Lilli må lytte efter lyde

Gå på tæer, liste hen over gulvet

Tolke tonefald og blikke

Og være forsigtig hele tiden.

Således formidles en grum historie om et barns smertelige virkelighed videre som en eventyrlig fortælling om en grum barndom, hvor der ligesom i eventyret findes hjælp, men hvor det onde først må bekæmpes med det gode. Eller som et mareridt, hvor billederne på den ene side er konkrete og virkelige, men vredet ud af proportion. Med mørke kroge og masser af symbolik.

Men endelig også bare en historie fra virkelighedens verden, hvor bogen kan give et barn sprog for det næsten ubærlige og svære. Og med budskabet om at der kan være hjælp at hente, hvis man vover at bede om hjælp – at et andet voksent menneske kan være behjælpelig med at "tæmme dragen".

Det er en af den slags billedbøger, hvor man ikke umiddelbart tænker, at det er en oplagt børnebog. Men børn kan jo have en forkærlighed for det grumme og uhyggelige, og her trænes forståelsen og erkendelsen. Sammen med en voksen vil bogen nok kunne give anledning til nogle dybe og udfordrende samtaler, som kan være lige berigende for voksen som barn. Men især er det en historie, som kan anvendes terapeutisk, som formidlende med nænsom og tæt voksenguidning, og hvor den eksternaliserende fortælling styrkes gennem bogens fine visuelle og poetiske udtryk.

Af Karina Bregendahl-Rafn, cand.psych.